

mod Bedkommende, men i ethvert Tilfælde forekommer det mig, at det ikke fra Thingets Side skal siges, at det hele Spørgsmaal er ligegyldigt. Thinget maa netop ønske at afgjøre det.

Tfcherning: Jeg kan tiltræde det, som det ærede Medlem sagde sidst, at naar Sagen først ligger for, er det rigtigt, at Thinget afgjør den, saa at det ikke bliver tvivlsomt, om det vilde have bragt den til Afgjørelse eller ikke. Det forekommer mig, at Sagen slet ikke ligger for, saaledes som den egentlig burde, efter som vi jo Alle, indbefattet det ærede Medlem, hvorom der er Tale, ere enige om, at Forsøgningen bør staae Regjeringen frit for; saavidt jeg idetmindste forstod dette ærede Medlems første Udtalelse, var han beredt til at modtage Stævningen, og gjorde ikke Fordring paa en Beskyttelse, som muligviis kunde forhale Sagen, men han overlod det til Thinget, da det var første Gang, at en saadan Sag laa for, at undersøge, hvorledes dets Stilling vilde være ligeoverfor en saadan Begjæring. Sagen laa altsaa aldeles formelt for, og vi kunde ligesaa godt omtale den efter Afstemningen som før. — Idet jeg nu antager, at en stor Deel af de ærede Medlemmer vilde være enige om at slutte sig til det ene eller det andet af de foreliggende Forslag, skal jeg berøre Sagen, som den forekommer mig at ligge for i sin Almindelighed. Jeg skal først betragte de to forskjellige Forslag ligeoverfor hinanden, og jeg beklager da, at Fleertallet ikke har deelt sin Indstilling i to Dele; den første omfattende alene den simple Indbrømmelse til Regjeringen, den anden, om fornødent, tagende det Forbehold, som, forsaavidt jeg forstod den ærede Ordfører ret, forekom ham at være nødvendigt, idet man endnu ikke tilbørligt havde overveiet den Vej, der skulde betrædes under lignende Omstændigheder, og ikke vilde skabe noget Præcedens ved det Skridt, som her skete. Jeg troer, at det var saaledes, at den ærede Ordfører udtalte sig. Nu er det meget vanskeligt at stemme for en Motivering, som den, der her gives Beslutningen, da den let kan friste ind paa den Tanke, at Nogen skulde have den Formening, at paa en vis Maade Ind-

holdet af Sagsøgningens Berettigelse kunde undersøges her. Jeg for mit Bedkommende vilde ansee det for urigtigt, om en saadan Undersøgelse fandt Sted, thi det vilde være at komme Domstolene i Forkjøbet. Er Sagsøgningen intetfigende og ubetydelig, vil den Tid, der kan gaae hen med Domstolenes Paakjendelse, være meget ringe, og er den af større Betydning, skulle vi ikke her svække den ved nogen Meningshyttring, eller give nogen Mening tilkjende, som igjen af Domstolene ved deres endelige Kjendelse kunde blive modtagne. Jeg har imidlertid heller ikke forstaaet den ærede Ordfører, som om han meente, at der i den Begrundelse, som Fleertallet har stillet i Spidsen for Beslutningen, skulde ligge nogen Tanke om, at det kunde være Hensigten at see Sagen i Realiteten nærmere oplyst. Han har, saa forekommer det mig, fuldstændig og skarpt vist dette Spørgsmaal tilside, og jeg for min Part er saa overbevist om, at det ikke maa komme frem, at jeg expres har ladet være at læse den hele Artikel, for at være fuldkommen sikker paa, at jeg ikke havde fældet nogen Dom om, hvorvidt det i sig selv var rigtigt eller ikke at anlægge Sag. Jeg har endogsaa tænkt mig den Mulighed, at det ved Forhold af denne Natur — saaledes som Sagen er bleven mig bekendt, efter hvad der er udtalt og skrevet i andre Blade, — kunde være nødvendigt i dette Øieblik at anlægge Sag, selv der, hvor man ikke ventede noget heldigt Udsald, idet det kunde være nødvendigt for Regjeringen, overfor hvad der i den Mening kunde blive fremsat, at udtale klart for hele Verden, at den ikke havde mindste Tvivl i saa Henseende. Jeg siger altsaa, at det er min Overthyning, at Ordføreren har gjort det klart, at Alt, hvad den i Indstillingen indeholdte Begrundelse har betydet for Fleertallet, kun var det, at det ikke vilde have, at det herigjennem skulde ligge afgjort for, hvorledes Rigsdagen troede at skulle opfatte og behandle saadanne Sager. Naar jeg nu derafra gaaer over til at spørge, hvad efter min Formening Rigsdagen skulde have gjort i denne Sag, saa bliver mit Svar, at den med fuld Anerkjendelse skulde have hørt paa, hvad det ærede Medlem, som her er den Paagjældende, udtalte, have holdt